

Rebecca Lewis-Oakesová

OCHRÁNKYNĚ SNŮ

Mapa Hvězdne rokle

C PRESS

Ochránkyně snů

Mapa Hvězdné rokle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Rebecca Lewis-Oakesová
Ochránkyně snů: Mapa Hvězdné rokle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OCHRÁNKYNĚ SNŮ

Mapa Hvězdné rokle

Rebecca Lewis-Oakesová

 P R E S S

ČTI ZA NÁRODÁK!

První stránka – a jste v národáku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkupců a nakladatelů.

1. Kapitola

Cukrárnou se rozléhal dívčí smích. Tolik jako se svými nejlepšími kamarádkami – Belou, Fatimou a Májou – se Pája nikdy nenasmála.

Obvykle se po škole scházely v knihovně městečka Sluneční les. Od té doby, co knihovna prošla rekonstrukcí – *se kterou jsme pomáhaly*, usmála se Pája potají sama pro sebe – tam však bývalo tolik ruchu, že se dnes raději sešly v cukrárně U Kopečkových.

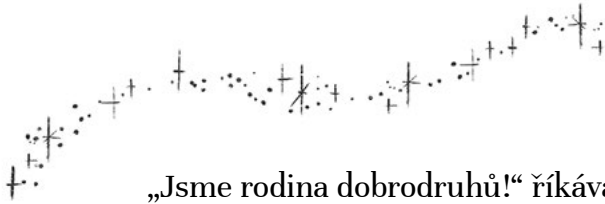
Jen dvě věci jim dokázaly vynahradit pobyt v jejich milované knihovně. Zaprvé v cukrárně nemusely

být potichu a mohly se smát, jak chtěly. A zadruhé, i cukrárna prošla drobnou, ale významnou proměnou. Přibyl tu zbrusu nový přístroj na výrobu ledové tříště se čtyřmi různými příchutěmi. Každá z příchutí měla jinou barvu a daly se mezi sebou libovolně míchat.

Pája si vybrala jasně oranžovou – pomerančovou – příchuť a šla se posadit se sklenicí ke stolku, aby si ji v klidu vychutnala. Z aktovky vytáhla skicák a nové, zlaté pero, které se na denním světle třpytilo.

Kreslení milovala. Od nepaměti plnila stránky svých skicáků nejrůznějšími kresbičkami. Pokaždé, když se s rodiči přestěhovala na nové místo – a to bylo díky tatínkově práci docela často – jí maminka koupila nový skicák. A tak měla Pája doma skicák plný obrázků Eiffelovy věže, croissantů a *chocolat chaud*, který jí připomínal dobu, kterou strávila s rodiči v Paříži. A pak další s kresbami šintoistických svatyní, sakur a sushi, které vznikly během jejich pobytu v Tokiu. Jiný skicák zase doslova přetékal množstvím obrázků pláží s bílým pískem, koktejlů z kokosového mléka a hudebních kapel hrajících na ocelové bubínky, které zhotovila v roce, kdy žili v Karibiku.

„Jsme rodina dobrodruhů!“ říkali Pájini rodiče.

Ted už ale dva roky žili ve Slunečním lese. Ještě nikdy na žádném místě tak dlouho nezůstali a Pája si přála, aby tu mohla žít navždy.

Především proto, že ona a její nejlepší kamarádky měly tajemství.

Byly ochránkyně snů!

Když si v noci strčily pod polštář své talismany, probudily se v Měsíčním lese, noční verzi Slunečního lesa plné kouzel. Jejich úkolem bylo městečko hlídat, aby se obyvatelům Slunečního lesa zdály sladké sny.

Všechno začalo ve chvíli, kdy se ve Slunečním lese znovu otevřela lékárna, která byla dlouho zavřená. Její tajuplná majitelka Lola se stala jejich rádkyní, protože i ona kdysi bývala ochránkyní snů.

A co bylo ze všeho nejlepší – každá z dívek měla svého vlastního strážce, zvířecího společníka, který jí pomáhal o Měsíční les pečovat. Pája si uvědomila, že právě svého společníka kreslí, a usmála se.

Perka byla zajdalen – zvíře podobné králíkovi, které však mělo na hlavě překrásné paroží. Při práci v Měsíčním lese si spolu užili spoustu legrace.

Jejich úsilí bylo v Měsíčním lese opravdu znát. Než dívky vyčistily jeho knihovnu, byla i ta ve Slunečním lese velmi zanedbaná. Všechny věci ve Slunečním i Měsíčním lese totiž byly v těsném spojení. Co se stalo v jednom z městeček, projevilo se i v tom druhém, takže Pája s kamarádkami měly skutečně odpovědný úkol. Ale byla to i zábava.

Ostatní dívky si právě teď ve Slunečním lese také připravovaly své nápoje.

„Smíme míchat různé příchutě?“ zeptala se Bela, zatáhla za páčku a její sklenice se naplnila ledovou, žlutou šťávou. Pramen kudrnatých zrzavých vlasů si zastrčila za ucho. „Zajímalo by mě, jestli když smíchám borůvku a citron, dostanu zelenou“.

Pája se usmála. Bela o všem vždycky hodně přemýšlela. Milovala knihy a často to vypadalo, jako

by byla tak ponořená do dobrodružství, o kterém právě četla, že ani nevnímá, co se kolem ní děje.

Zato Fatima byla statečná a rozhodná. Věděla, co chce, a nebála se to říct. Odhodila svůj dlouhý tmavý cop na záda a ukázala prstem na nápojový lístek.

„Stojí tu ‚Všechno, co vypijete‘. Jestli chceš divnou směs citronu a borůvek, směle do toho.“

Dívky sledovaly, jak Bela na Fatiminu radu míchá ledovou tříšť. V místě, kde se modrý led setkal se žlutým, se vytvořila zelená linka.

„Funguje to!“ rozzářila se Bela.

Mája se zachichotala a poznamenala: „To je duhová ledová tříšť.“

Tam, tam, tam za tou duhou... dala se vzápětí do zpěvu a mávala při tom do taktu rukama. Její krátké lesklé mikádo jí létalo kolem hlavy a za levým uchem bylo vidět naslouchátko. Páje se Májina sebejistota líbila. Na rozdíl od Páji, která byla příliš

stydlivá a pohledy druhých lidí ji děsily, Mája zbožňovala hudbu i divadlo.

Fatima se zasmála: „Copak má duha jen dvě barvy?“

Pája přestala kreslit a namířila své zlaté pero na Belinu sklenici s ledovou tříští. „Tohle je vlastně dvoubarevné ombré,“ řekla. „Vzniká, když se jedna barva vpíjí do druhé.“

„To je hezké slovo! ,Ombré‘,“ prohlásila Mája. „Jen se nezpívá tak dobře. *Tam, tam, tam za tím ombré...*“ Naplnila svou sklenici do poloviny borůvkovou tříští a druhou polovinu doplnila třešňovou. Pak se napila. „Hmmm. Chutná to skvěle!“

„Ty kreslíš Strom snů, Pájo? To je ale krása!“ řekla Fatima a se sklenicí žlutooranžové tříště, která svými barvami připomínala východ slunce, se posadila ke stolku.

Pája se zarděla. „Ano, tohle je skicák z Měsíčního lesa. A tady tím zlatým perem se dá krásně zachytit,

jak je Strom snů kouzelný, takže ho kreslím pořád dokola.“

Strom snů byl zdrojem všech kouzel v Měsíčním lese a zároveň ho spojoval se Slunečním lesem.

Vyrůstal přímo uprostřed lékárny v Měsíčním lese a jeho zmenšená verze byla i v lékárně, která patřila Lole. Když rozkvetl, z jeho květů vylétal zlatý kouzelný pyl, díky kterému se lidem zdály krásné sny.

Bele při pohledu na kresbu spadla čelist. „Máš ohromný talent!“

Pája se znovu zarděla. „To je jen cvik,“ prohlásila skromně.

„To tedy není!“ řekla Mája a srkala svou ledovou tříšť. „Jsi úžasná – ale Strom snů je kouzelný námět, to ti řeknu!“

Pája se usmála. Když poprvé dorazily do Měsíčního lesa, bylo tam všechno zarostlé a neudržované, protože se o něj už dlouho

žádný ochránce snů nestaral. Strom snů dokonce neměl žádné listí, natož krásné květy, kterými byl obsypaný nyní. Díky přátelství dívek ale rychle ožil.

Patricie, majitelka cukrárny, právě vedle sklízela nádobí.

„Vychutnáváte si ledovou tříšť, děvčata?“ zeptala se. Měla dlouhé copy, stejně jako Pájina maminka, ale v každém uchu měla šest kroužků a v nose také jeden, což by Pájina maminka nikdy nedovolila. Patricie ukázala na Pájin skicák. „Ach, to je ale krásný strom! Přemýšlela jsem, že by se mi líbilo něco podobného támhle na té zdi. Myslíš, že bys ho dokázala zvětšit a udělat z něj nástěnnou malbu?“

Páje málem vypadly oči z důlků. „Cože?“ vypískla. „Já mám udělat nástěnnou malbu? Tady?“

Patricie se zasmála. „Proč ne? Popřemýšlej o tom,“ řekla a zamířila zpátky k prodejnímu pultu.

Bela zatleskala. „Pájo, musíš se do toho pustit. To by bylo senzační!“

„Třeba dostaneme ledovou tříšť zadarmo až do konce života!“ řekla Mája, zatímco dopíjela poslední zbytky své šťávy. „Až nás z toho bude bolet hlava!“ zachichotala se.

Dívkám se líbila představa, že jejich práce zůstane navždy zvěčněná na zdi cukrárny ve Slunečním lese. Dopíjely své šťávy a předháněly se v nápadech, jak by měla Pájina kresba vypadat. Nepřestaly o tom nadšeně mluvit ani ve chvíli, kdy cukrárnu opouštěly a zvonek nad dveřmi při jejich odchodu vesele zacinkal.

Mája se venku obrátila na ostatní a poslala jim vzdušnou pusu. Pak na všechny ještě významně mrkla a řekla: „Uvidíme se večer! Sladké sny!“

Pája kamarádkám zamávala a také jim popřála:
„Sladké sny!“ Takhle se loučily pokaždé, když měly
v plánu strčit své kouzelné talismany pod polštář,
aby se mohly v noci setkat v Měsíčním lese.

Když si to namířila ulicí dolů k domovu, usmívala
se sama pro sebe a tiskla si skicák na prsa. Viděla
už mnoho krásných míst, ale díky svým
kamarádkám byl Sluneční les tím
nejlepším místem, kde kdy žila.

Tam, tam, tam za tou duhou...
broukala si Pája, když strkala klíč
do vchodových dveří. „Jsem doma!“ chtěla zavolat,
ale zaslechla hlasy, a tak si raději sundala boty
a po špičkách se vydala směrem ke kuchyni.

„Ještě jim to nemůžeme říct. Není to jisté,“ říkala
právě maminka.

Na sporáku stál hrnec a konvice na vodu hvízdala.
Pája přemýšlela, o čem to rodiče mluví. Chystali
snad pro ni a jejího bratra nějaké překvapení?

Blížily se Bédovy narozeniny. Možná je maminka s tatínkem přece jen vezmou do zábavního parku. Běda neoblomně trval na tom, že je už dost velký na to, aby směl na opravdovou horskou dráhu, a chtěl to za každou cenu zkusit.

„Budou nadšení. Milují stěhování!“ odpověděl tatínek. „A bude to obrovské dobrodružství.“

„Ty miluješ stěhování,“ opravila ho maminka. „A já jsem na tebe pyšná, že tě povýšili. Musíme jim to ale říct opatrně.“

Tatínek se zasmál a Pája zaslechla mlasknutí, jak dal mamince pusu. „Máš pravdu. Nejdřív všechno naplánujeme a pak jim to povíme.“

Pája nedokázala udělat ani krok. Zůstala stát jako solný sloup.

Budou se stěhovat? Pryč ze Slunečního lesa?

Nevěděla, co dělat. Nemohla se rodičům přiznat, že poslouchala za dveřmi. Ale také nedokázala zapomenout, co právě slyšela.

Kuchyňské dveře najednou zavržaly a vytrhly Páju z šoku. Rychle a co nejtišeji vyběhla nahoru do svého pokoje.

Co si jen počne?

Přemýšlela o tom celý večer. Maminka se jí u večere zeptala, proč je tak potichu, ale Pája jen pokrčila rameny. Neodvažovala se promluvit, aby neprozradila, že poslouchala za dveřmi.

Nedokázala se dokonce ani soustředit na kreslení.
A co bylo nejhorší – zapomněla si strčit svůj
talisman, vylisovanou bílou růží, pod polštář, a tak
spala neklidně až do rána, místo aby se setkala
s kamarádkami v Měsíčním lese.

Fatima

Kde jsi včera večer byla, Pájo?

Mája

Jo! Chyběla jsi nám!

Bela

Perce jsi chyběla taky!

Pája

...

Mája

Haló? Pájo, jsi v pořádku?

Pája

Nemůžu tomu
uvěřit! Byla jsem tak
unavená, že jsem
úplně zapomněla strčit
talisman pod polštář!
Nemůžu se dočkat,
až mi řeknete, co
jste v Měsíčním lese
dělaly!

Bela

Tak dobře, brzy se uvidíme!

Pája zavřela aplikaci a kousla se do rtu. V *podstatě* nelhala. *Opravdu* na to zapomněla – jen z jiného důvodu.

Nevěděla ale, co jiného napsat. Copak mohla kamarádkám říct, že se možná bude stěhovat pryč?

Když si čistila zuby, připomněla si, že ještě není nic rozhodnuto. Možná se stěhovat nebudou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ochránkyně snů: Mapa Hvězdné rokle.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.